

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Uredništvo in upravnništvo: Kolodvorske ulice števil. 16. — Z urednikom se more govoriti vsak dan od 11. do 12. ure. — Rokopis se ne vrača. — **Inserati:** šeststopenjska petič-vrsta 4 kr., pri večkratnem ponavljanju daje se popust — **Velja za Ljubljano v upravnništvo:** za celo leto 6 gld., za pol leta 3 gld., za četrletno 1 gld. 50 kr., na mesec 50 kr., pošiljatev na dom velja mesečno 9 kr. 50. Po pošti velja za celo leto 10 gld., za pol leta 5 gld., za četrletno 2 gld. 50 kr. in za jeden mesec 85 kr.

Štev. 266.

V Ljubljani v petek, 20. novembra 1885.

Tečaj II.

Carigrajska konferenca in vojska.

V človeka naravi je, da se z nekim posebnim studom obrača od bratomora. Odkar je Kanj ubil Abeljna, velja ta zakon. Na jugu imamo sedaj ta žalostni prizor, da mori brat brata. V bogatih potokih pojí ondi slovansko zemljo slovanska krí, katero prelivata sorodna si naroda v ljutem mejsebojnem boji. Svet pa zmajeva nejevoljen z glavo in z nekim čudnim občutkom, v katerem tiči britka obsodba, obrača svoj pogled v stran od neprijetnega pozorišča. Do sedaj še nismo čuli glasú, ki bi bil odobral najnovejša vojna podjetja. V nekaterih glasilih, ki veljajo od nekedaj za neprijazna samostojnim balkanskim državicam, je sicer le slabo prikrito škodoželje, a naravnost si vender ne upajo izreči svojega veselja nad krvavimi dogodki. Večina Evrope pa glasno izreka, in sicer z nekim notranjim gujevom, svojo obsodbo nad načinom, kako se je ta vojna iz trte izvila. Da se Rusom kmalu zopet srce za svoje nekedanje varovance omehá, o tem nikdar ni bilo resno dvojiti. Vsa nejevolja ruskega naroda se tudi nikakor ni tikala naroda bolgarskega, nego le kneza njegovega, ki je prenačljeno hotel otresti se ruskega vpliva ter skušal na svojo roko izvesti to, kar bi bil smel izvesti le s privoljenjem Rusije in onih vlastij, ki so narekemale berlinsko pogodbo. Bolj čudno je, da se Srbiji napovedba vojske zameri tudi na Francoskem, in še bolj, da se ta čin ostro graja v Angliji. Jedno se ve da moramo z avstrijskega stališča odločno zavračati, obtožbo namreč, kakor bi Avstrija bila kriva na srbsko-bolgarski vojski. V ruskih, francoskih in angleških časopisih izjavljalo se je bolj ali manj direktno to

menenje. Da je to napačno, skoro poudarjati ni treba. Srbija pričela je brez dvojbe oboroževati, ker je mislila, da je prišel čas novega deljenja Turčije. Ker pa se je kralj Milan prepričal, da Evropa tega sedaj nikakor ne pripusti še, bil je svojemu narodu nasproti v veliki zadregi in ta zadrega zapeljala ga je, da je napovedal bratomorsko vojsko, katera se bo napisala na črn list v knjigi zgodovine in katera se srčno obžaluje pri nas, kot kje drugje.

Glavno vprašanje je sedaj, kaj sčasoma nastane še iz te vojske. Boj sam na sebi morda ne bode imel tako slabih posledic in bode brz ko ne v kratkem končan. Sicer se Bolgari hrabro bijejo in se jim je baje posrečilo pri Slivnici zapoditi Srbe v beg ter prizadejati jim občutljive izgube, a kedor razmere med obema vojskama tudi le površno pozna, ne bode dvojil o tem, da se Srbom v kratkem posreči zasesti glavno mesto Bolgarske. A kaj potem? Da bode imela carigrajska konferenca pečati se ravno tako z bolgarsko-srbskim, kakor z bolgarsko-rumelijskim vprašanjem je jasno. Mi občudujemo le hladnokrvnost evropskih diplomatov, s kojo sede v očigled krvavim dogodajem ta čas v glavnem mestu Turške, vender navdaja nas ravno ta navdušenost z nekolikim upanjem. Vsakako pa je in ostane naloga, katero ima rešiti evropska diplomacija, zelo težavna. Kajti, ako se tajiti ne dá, da je knez bolgarski prelomil berlinsko pogodbo, se tudi oporekati ne more, ako se trdi, da je kralj Milan isto storil. Kaj družega bi bilo, ko bi bile evropske vlasti Srbijo pooblastile, da udari na Bolgarsko ter na ta način prepreči njeno združenje z Rumelijo. A to se nikakor ni zgodilo. Knez Milan delal je po polnem

na svoj račun. Da ima Srbija vse nasledke svojih podjetij le sebi pripisovati, to je izjavil tudi naš minister zunanjih zadev pred delegacijami.

Kam da Srbija obrača svoj pogled, kake želje da goji, je sicer jasno. Uže za časa, ko je Rusija vstvarila Bolgarijo, se je v Srbiji z nekim srdom opazilo, da so se Bolgariji priklopili nekateri okraji, po katerih je Srbija uže davno hrepenela. To velja zlasti o vidinskem okraju. Na ta okraj je srbska vojska tudi z veliko močjo planila, in Bolgare, kakor poroča brzozjav, v odločilni bitki po polnem potokla in razkropila. Ta in sosedne okraje, katere je sedaj zasela njena vojska, bi Srbija rada pridobila. Je-li res, ali ne, da ondotno prebivalstvo pozdravlja Srbe navdušeno kot svoje rešitelje, kakor se poroča iz Belgrada, to je skoro vse jedno. Nekaj družega je pri tem bolj važno, namreč to, privoli li Turčija v to, da se odstopijo le-ti kraji Srbiji. Ker je knez bolgarski sultanu podložen in je Bolgarska dolžna plačevati mu davek, bode Turčija težko s tem zadovoljna.

Da Turčija nekaj namerava, to razvidno je iz tega, ker se v jednomer oborožuje ter zbira vse svoje vojne sile. Knezu Aleksandru, ki je ravnokar zbiral vojne svoje čete ob turški meji, gotovo ne pojde na pomoč. Ako Srbija potolče bolgarsko vojsko, to pride Turčiji le prav, kajti čim bolj oslABLJENA je Bolgarska, tem lažje obrani se Rumelija v prejšnjem razmerju. A tudi izgube, ki jih utрпи srbska vojska, navdajajo z veseljem Turčiji srce. Tako srečnih časov Turčija uže davno ni imela, nego jih ima sedaj vsled zaslepljenosti in kratkovidnosti obeh slovanskih narodov. Tako dolgo počaka še, dokler ni boj med Bolgarsko in Srbijo izvojevan, a potem plane nad utrujeno Sr-

Listek.

Prokleta!

(Roman Spisal Emile Richebourg; po E. Vacanovi predelavi prosto poslovenil Janko Leban.)

(Dalje.)

Lepi Fran se hudobno nasmeje.

„Ti si torej isto misel imel kakor jaz?“ povpraša oče.

„Ne“, odgovori osorno. „Jaz imam drugo misel.“

„In kakošno?“

„Poslušaj! Midva oba stopiva v hišo.“

„Se ve da. Dočim bom odpiral jaz pisalnik, ostaneš ti pri postelji, in, če se stari gane, potisneš mu blazino čez gobec.“

„Ne“, odgovori Fran na kratko. „Ti moraš svojo reč sam izvesti. Jaz med tem svojo stvar izvršim.“

„Kaj pa hočeš s tem reči?“

V tem trenutku je bilo, ko Lucila prileze k seči in počepne v travo.

Oči mladega hudobneža so žarele liki tigru, ko nadaljuje: „Jaz? Jaz obiščem lepo Blanche-o.

Ona naj se me spomina! Zapisregel sem si, da mora biti moja, in jutre ponoči. . . .“

„Fran, Fran, neumna tvoja strast do deklice nama je uže enkrat škodovala. Čuvaj se, ona naju zna še pogubiti!“

„Kaj me to briga? Moja kri vré, v moji glavi se vrti! Jaz sem jo ljubil do norosti, brezmejno! Vse bi bil žrtvoval za-njo, še tebe, stari! In zdaj, zdaj je baš tako žarno sovražim, kakor sem jo nekdaj ljubil! Ona mora moja biti!“

„A Blanche te zaničuje; ona bode klicala na pomoč.“

„Potem jo pa zadušim!“ déje besen. „Jaz za vse nič ne porajtam! Zapodili so me, jezili so me! Zdaj se bom maščeval, in naj pridem makar na šafot! . . .“

Celó starega malopridnika groza strese pri teh besedah.

„Sicer,“ zareži se porogljivo sin, „rad bi lepi nevesti poklonil pirni dar!“

To rekši vstane. „Pojva!“ reče očetu.

In odstranila sta se.

10.

Po njenem odhodu vzdigne se Lucila trepetajoč strahu in jeze.

„In to sta človeka!“ zamomlja polna gnjusa. „Človeka? Ne, hujša sta kakor divji živali! Uboga Blanche, ti bi imela postati njiju žrtva! O, ljubi Bog je hotel, da nisem spala, da morem otroka Jean Renaudovega rešiti in čuvati! In to tudi hočem! Hudobniku čem preprečiti zlodjevo nameró! . . .“

Zdajci se povrne v svojo kočó, v svojo izbo. Lucila sklene, da stvar Jeanu Renaudu zamolči, da bi ga ne prestrašila. Tudi ni hotela tožiti svojih zavrženih sorodnikov. Mislila je, kako bi Blanche-o rešila . . .

V tem napoči dan.

Škrjančki so peli, ževci so se oglašali na travniku. Lucila se spomni svoje mladosti, svoje nekdanje veselosti. Bila je tega zelo ganena in obile solze so jej kapale po velih licih. Kako sladko ji je bilo to ganotje! Njej, ki je uže tako dolgo let živela brez veselja in brez nádeje, zdelo se je, da se je na novo prerodila!

Imela je zopet videti svojega otroka, imela je poklekni pred svojega očeta; kaj naj bi si še več želela? Ko je pa pogledala razcapano svoje oblačilo; ko je opazovala svoje noge, ki so bile od trnja opraskane: — sramovala se je in bila v

bijo, ako bi ta ne hotela zapustiti osvojenega in zasedenega ozemlja. Tako vsaj je videti, da Turčija namerava. Vender zna se tudi v tem oziru še mnogokaj predugačiti. Vsled novejših vestij, ki prihajajo iz Carigrada, postali so poslaniki evropskih vlastij bolj zložnih mislij, nego so bili prej. Upati je, da storé hiter konec vsem homatijam na vzhodu. Škoda pa, ki sta jo prouzročile s svojo prenatlenostjo jedna drugi Srbija in Bolgarska, nosili boste se vé da same. Da bi jim bila ta v svarilo za vse prihodnje čase!

Srbsko-bolgarska vojska.

Najnovejša poročila, uradna iz Pirota (Srbija) in iz Sofije, jasno razlagajo, da so bili Srbi dné 16. t. m. pri Slivnici tepeni; bolgarska poročila o tej zmagi, o srbskih izgubah in ujetnikih so morda nekoliko pretirana. Naj bode uže kolikor na jednom ali drugem poročilu premalo ali preveč povedano, jedno je gotovo, da so Bolgari ta dan dokazali svojo hrabrost, pokazali, da morejo nasproti tudi mnogoštevilnejšemu sovražniku priboriti si zmago.

Srbsko uradno poročilo iz Pirota o tej bitki pripoveduje: da so Srbi hoteli (dné 16. t. m.) dobiti nekaj pomožnih čet iz Trna, da bi bili potem napali Slivnico, a ker so bili vojaki zaradi hoje po gorskih potih preveč utrujeni, opustili so to ter počivali. Med počitkom da so napali Bolgari srbsko levo krilo; o vspehu tega napada pa so različna poročila iz Pirota in Sofije; bolgarska poročila zatrjujejo, da so srbsko levo krilo po polnem pretepli, srbsko poročilo pa pravi, da so Srbi napad odbili. Da je bila zmaga na bolgarski strani, se uže da sklepati iz tega, ker so Bolgari od te zmage pričakovali tako lepe vspehe: da bodo namreč Srbi zapustili Slivnico, si Bolgari osvojili sotesko pri Dragomanu in da se je s to zmago odstranila vsaka nevarnost Sofije. Se vé da se ta lepa nadeja ni uresničila, kajti Srbi imajo še zdaj v rokah dragomansko sotesko in so še na tem prostoru pred Slivnico, in skoro gotovo tudi ostanejo.

O operaciji levega krila pod vodstvom Lešjanina pred Vidinom ni nobenih poročil. Zmaga njega na reki Vitbol pa mu je odprla pot pred Vidin. Morda nam prinese telegraf uže poročilo o odločilni bitki pri Vidinu.

Srbi so si zmage nad Bolgari po polnem svesti, in svesti so si tudi, da jim pripade za „krvavi ta ples“ lepa odškodnina. Nekov dopisnik ogerskega lista poroča iz Belgrada, da bode Srbija zahtevala to-le odškodnino:

1.) Vidinsko okrožje. To okrožje se deli v tri okraje: Belgradžik s 6 vasmi in 28 000 prebivalci, Vidin z 19 vasmi in 44 000 prebivalci in Karavla s 13 vasmi in 28 500 prebivalci, torej skupaj s 100 500 prebivalci.

zadregi. Ali je mogla pred svojega sina taka stopiti? Čudila se je, kako je mogla tako dolgo živeti v tej zagovednosti. Kako revna je bila postala, kako globoko je bila pala vesela, ponosna deklica! A zdaj, zdaj je zopet našla svojega otroka, prokletstvo ni je več obteževalo; zdaj je bilo vse zopet dobro!

V tem je bil Jean Renaud, ki je mislil, da Lucila še spi, šel na pristavo. Stopi na vrt. Blanche zagleda svojega očeta z okna svoje sobe ter kmalu priteče k njemu dol. Prime ga za roko ter, nespregovorivši besedice, potegne ga za sabo v gost drevored. Tam pa mu reče radostno:

„Dober dan, oče moj! Tu naju nihče ne vidi. Dej, poljubi hčericico svojo!“

To rekši ovije roke okoli vratu starčkovega. Jean Renaud jej poljubi čelo.

„Jaz te imam tako rada, tako rada, tako rada!“ dobrikuje se mlada deklica.

Jean Renaud se je veselja topil.

„Danes po noči nisem zatisnila očíj. Mislila sem zmerom in zmerom le ná-te in kako lepo, kako plemenito si ravnal! O oče, oče, kako po-

2.) Berkovačko okrožje z dvema okrajema: Berkovač s 46 vasmi in 33 500 prebivalci, Kutlov s 15 vasmi in 25 000 prebivalci, skupno z 59 000 prebivalci.

3.) Trnsko okrožje s tremi okraji: Breznik z 11 vasmi in 19 000 prebivalci, Trn z 22 vasmi in 27 500 prebivalci in Caribrod z 10 vasmi in 19 000 prebivalci, skupaj s 65 500 prebivalci.

4.) Kistjedilsko okrožje s štirimi okraji: Dupnice z 18 vasmi in 38 500 prebivalci, Izvorski s 13 vasmi in 24 000 prebivalci, Kistjendil s 25 vasmi in 47 500 prebivalci in Zadomirski s 22 vasmi in 47 500 prebivalci, skupaj s 144 000 prebivalci.

Vkup znaša torej ta vojna odškodnina 220 vasij s 369 000 prebivalci. To je pač srbska želja, a skoro ni verjetno, da bi Turčija dovolila v to, ker bi izgubila vsled tega nekaj davka od tega ozemlja; Srbija gotovo ne bode hotela plačevati davka.

Kako menenje vlada o srbsko-bolgarski vojski v merodajnih krogih Nemčije, imamo silno malo podatkov. Iz kratkega razmotrivanja srbsko-bolgarske vojske v „Norddeutsche all. Zeitung“ more se posneti, da so bili vladni krogi pripravljeni na ta slučaj, da jih ti dogodki kar nič niso iznenadili; zdaj pa jih tudi ne navdaje bojazen, da se navzlic zdanjemu položaju na Balkanskem poluotoku ohrani dozdanje razmerje med vlastmi in se nikakor ne spremeni njih politika.

O mnenji Rusije nasproti dogodkom na Balkanu poroča se v „Polit. Corr.“ iz Petrograda: „Tu (v Petrogradu) se nihče več ne vara o tem, da navzlic pogodbi v afganski aféri Auglija niti za trenotje ni prenehala, užigati sovraštvo in osveto proti azijskemu tekmeču, da je angleška državniška umetnost prouzročila dogodke v Plovdivu ter da jih hoče uporabiti, da bi le Rusiji prizadela občutljiv udarec ter uničila še ostali rusk vpliv na Balkanskem poluotoku.“ Postopanje Salisburyjevo naj bi na jedni strani služilo sebičnim nakanam Anglije, na drugi strani pa naj bi njemu prineslo diplomatsko zmago ter pripomoglo njemu in njegovi stranki do ugodnih uspehov pri bodočih volitvah. Iz vseh teh razlogov po polnem pusti vladati sovraštvo proti Rusiji. . . . Ruska vlada je mnenja, da čim resnejši dogodki nastopijo, s tem večjo energijo in korektnostjo se mora postopati. Rusija je danes kakor včeraj prepričana, da se zmešnjavam na vzhodu, katere sta prouzročila knez Aleksander in njegov svetovalec Salisbury, more konec napraviti samo z zopetnim uvedenjem berlinske pogodbe.“ Kaj pa naj se stori, da se uvede zopet berlinska pogodba, ni povedano.

* * *

Belgrad, 18. novembra, po noči. Breznik napali so Srbi z naskokom ter si ga osvojili; zaplenili so 8 topov. — Osvojili so si z naskokom tudi Izvor z 18 utrdbami. Divizija ob Moravi gre naravnost proti Sofiji. — Glavni oddelek

nosna sem ná-te! Videl boš, vse svoje trpenje pozabiš, ker te hočem imeti tako zelo rada!“

„O, dragi otrok moj! Uže onega dne, ko sem izvedel, da si moja hči, bilo je vse moje trpenje pozabljeno! Jaz sem neizrečeno srečen! In najina sreča bo še večja, ker imel te bom lahko zmerom pred očmi, zlata moja Blanche! A nečesa bi te danes rad prosil, otrok moj!“

„Vse ti storim, kar hočeš!“

„Ali nemaš še kakih rečij, ki so bile nekdanj Luciline?“

„O, se-ve-da! Vse, kar je bilo njenega, spravljeno je skrbno v omari.“

„In kje je ta omara?“

„V sobi mojega botra.“

„In tedaj je v omari obleka, perilo . . .“

„Da, vse, kar je imela uboga Lucila. Ničesar niso darovali. Imela je tako lepe čipke; pa niti teh ni mi hotel dati boter, nego kupil mi je raji nove.“

„No tedaj, otrok moj! Rad bi imel eno obleko uboge Lucile, priprosto in temno; potem jedno ruto, eno srajco, par nogavic in škornjic. S kratka: popolno opravo.“

srbske vojske bojuje se danes pod osebnim poveljništvom kraljevim pri Slivnici.

Belgrad, 19. novembra. Vreme je zelo neugodno; pota so po dežji in snegu razdejana.

Belgrad, 19. novembra. Moravska divizija zasela je Pernik med Radomirjem in Breznikom.

Kalafat, 18. novembra. Srbi stojijo 1 1/4 ure od Vidina. V Vidinu je bojazen vedno večja. Beguni dohajajo vsako uro tjã.

Sofija, 19. novembra. Včeraj se je na boj pripravilo 25 000 Srbov s sedmimi baterijami, Bolgarov pa 15 000 mož s štirimi baterijami. Ranjeni bolgarski in srbski vojaki prepeljavajo se v Sofijo. Prostovoljci in redne čete dohajajo neprestano sim iz Rumelije, kateri se po nekotikem odpočitku odpošiljajo na bojišče. Danes se pričakuje velika bitka pri Dragomanu.

Sofija, 19. novembra. Danes so se večkratni napadi Srbov na Slivnico odbili. Jutri se pričakuje odločilna bitka.

Bukarešt, 20. novembra. Pripoveduje se, da so se Bolgari včeraj pred srbskim napadom proti Vidinu nazaj umaknili.

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

V notranji politiki nastal je zdaj, ko so delegacije dovršile svoje delo, kratek odmor. Dne 25. t. m. snidejo se deželni zbori, kateri bodo delovali do Božiča. Večina deželnih zborov bavila se bode s financijelnimi in gospodarskimi vprašanji. V Česki pričakuje se v deželnem zboru nekoliko političnega boja. Čehi skušali bodo mirno obravnavati, a zastopniki „der schärferen Tonart“ bodo najbrže provocirali nekaj burnih prizorov.

Vojaške pokojnine bodo po državnih proračunih za prihodnje leto znašale 11 731 276 glđ., in so višje memo tekočega leta za 75 134 glđ. Tej visoki svoti pa se ni čuditi, ako se pomisli, da je vpokojenih brez častnikov, ki so v hišah za invalide in pa brez vojaških duhovnikov, avditorjev, zdravnikov, računovodjev in vojaških uradnikov, samo častnikov 7982, med temi 30 feldcajgmajstrov (proti 11 aktivnim), 163 feldmaršallajtnantov (proti 58 aktivnim), 244 generalmajorjev (proti 108 aktivnim) in 556 polkovnikov (proti 259 aktivnim).

V ponedeljek podali so se po končani seji hrvatskega sabora člani narodne stranke in corpore k banu, da mu čestitajo na Najvišjem odlikovanju. Klubov predsednik Milekić imel je daljši nagovor, na katerega je odgovoril ban ter izražal veselje, da je narodna stranka njemu podeljeno odlikovanje z veseljem vzela v znanje, kar je porok za to, da bode skupno delovanje v blagor domovine.

Jutri snide se ogerski državni zbor, v ponedeljek pa se prično uže meritorna obravnavanja;

Mlada deklica zavzeta pogleda svojega očeta.

„Našel sem včeraj prav ubogo ženo“, nadaljuje Jean Renaud, „rad bi jo s tem obdaroval.“

Blanche je bila v zadregi.

„Jaz . . . bi ti raji dala nekoliko prihranjenega svojega denarja za ubogo ženo“, dé obotavljaje se. „Dala bi ti toliko, da bi zadostovalo, da si žena kupi lepo opravo.“

„Ne, ne, denarja ji nočem dati . . .“

„Pa morda mojemu botru ne bo prav, veš? On ima reči Luciline tako v česti . . .“

„Le mirna bodi, Blanche, Rouvenat se ne bo jezil nad tem; baš naopak, še vesel bo tega! Bodi tega gotova!“

„No, hočem izpolniti željo, kohitro hočeš. Moram iti, da napravim zavitek.“

„Da, stori to, otrok moj! Podviza; se! Hočem te tukaj-le počakati.“

„Ali poznam jaz ubogo ženo?“

„Ne, ti je ne poznaš.“

„Je-li iz Fremicourta ali iz Civrya?“

„Tega ti ne morem povedati.“

„Tedaj je skrivnost?“

„Da, skrivnost.“

najprej pa se bode obravnavalo o postavnem načrtu gledé spremembe zakona o kraljevskih notarjih. Ob enem prične tudi finančni odsek baviti se s proračunom za prihodnje leto.

Tuje dežele.

Francoskemu ministerstvu Brissonovemu se je boriti uže z velikimi težavami pri vladanji z novoizvoljeno zbornico, in zdaj se uže razpravlja v Parizu vprašanje, se bode li takoj vsled napada radikalcev vrglo to ministerstvo ali še le po izvolitvi ljudovladnega predsednika. Odločilo bode o tem najbrže nekaj glasov desnice.

Angloški parlament je razpuščen in novi sklican je v 12. dan januarija pr. l. Zdaj pričnó se po vsej Angleški volitve za parlament ter bodo obračale naše pozornost vlade in naroda; zdaj se Salisbury ne bode mogel več v toliki meri baviti z balkanskimi zadevami.

Iz **Belgrada** se poroča, da je srbski vojni minister zaukazal, da poročevalci z bojišča smejo poročila svojim listom pošiljati le tedaj, če so jih pregledala oblastva. Kdor druga poročila skuša pisмено ali telegrafsko odpošiljati, postavi se pred vojaško sodišče. Slednja srbska vojska s Turčijo je pokazala, da je bila Turčija po časopisih ponužena o gibanji in delovanji srbske vojne.

Danes imamo dve važni poročila o **Turčiji** in **srbsko-bolgarski vojski**. Jedno poročilo in pravi, da je bolgarski knez sultanu poročil, da se bolon in njegov narod podvržejo sultanu ter da bolgarske čete zapustijo Rumelijo. Drugo poročilo pa prihaja iz Londona ter pravi, da se med Srbijo in Turčijo sklene pogodba, po kateri bode kralj Milan, osvojivši si Sofijo, sklepal s Turčijo mir, ne s knezom Aleksandrom. Koliko je na tej drugi vesti resnice, se ne more natanko določiti, gotovo pa je, da kralj Milan, če tudi zmagovalc Bolgarov, ne bode kar tako samooblastno razpolagal z bolgarskim ozemljem, — govorile bodo pri tem pač važno besedo evropske vlasti. — V „Pol. Corr.“ se poroča iz Carigrada, da Turčija ostane nasproti srbsko-bolgarski vojski toliko časa nevtralna, dokler se ne bodo oškodovale njene pravice in koristi.

V **grški** zbornici izjavil je Delyannis, da so razmere s Turčijo prijateljske. Zbornica sprejela je postavni načrt, naj se odtegne neka svota od uradniških plač. Ministerski predsednik Delyannis je naročil Rhangabéju v Sofiji, naj izreče Karavelovu nasproti resno besedo zaradi neopravičenih napadov na helenske podanike in zaradi onečestčenja podob grških veličanstev po bolgarskih podanikih.

Dopisi.

Iz **Trsta**, 19. novembra. Poročali smo uže, da so se volitve v mestni zbor, katere bi se bile

„Potem nočem dalje povpraševati“, nasmeje se ljubko deklica.

„In glavnik bi tudi lahko dela v zavitek in nekoliko bucik. Si li slišala?“

„Ti mi vzbujáš radovednost zmirom bolj in bolj . . . A, če ima biti skrivnost . . . Počakaj me; kmalu bom zopet tu!“

Lehko kakor ptica zleti Blanche v hišo in v istini kmalu pride z rečmi, katere je povila bila v prtič.

„Ali si zadovoljen?“ povpraša očeta.

„Da.“

„Ali prideš k zajutreku?“

„Ne; dokler je Rouvenat z dóma, jedel bom v svoji izbi. Hočem si kmalu priti po zajutrek, da ga nesem v svojo izbo; ne?“

„Dobro! Hočem ti izbrati najboljše grizljaje.“

„Da me tako razvadiš; ka-li?“

„To stvar le meni pripusti?“ odgovori deklica, ogrlivši ga.

Jean Renaud se vrne v ovčarsko kočó ter rahlo potrka na vrata Lucilina. Ta odpre.

„Uže ste vstali?“ povpraša starček. „Dober

imele pričeti vršiti uže v 30. dan t. m., zopet odložile za nedoločen čas. „Edinost“ piše o tej zadevi: „Kakor znano, vložili so mnogi takozvani podružniki (consorti), ki so dosedaj pač volili v državni zbor, pa še nikoli za deželni, oziroma mestni zbor, svoj protest proti temu, da se jim odteguje tako važna volilna pravica; ta protest je zavrgel mestni odbor, na kar so dotični pritožniki vložili tožbe proti mestnemu zboru pri državnem sodišču, in kakor znano, odločilo je to sodišče, da nevpisanje podružnikov med volilce za deželni, oziroma mestni zbor, pomenja žaljenje ustavnih pravic omenjenih pritožnikov.“

Vsled te razsodbe bi bilo čisto naravno, da bi mestno starešinstvo ukazalo samo ob sebi vpisanje reklamantov med volilce. Ali tega trdovratni Lahoni niso hoteli in niti ko je na to deželna vlada ukazala, da morajo biti vpisani še pred volitvami v imenike volilcev, ni se hotelo pokoriti mestno starešinstvo, ampak je vložilo pri namestništvu neko obrambo, v kateri dokazuje, da nobena kesneja državna postava ne more ovreči mestnega statuta od l. 1850, po katerem imajo volilno pravico za mestne volitve le oni, kateri so kot meščani sprejeti za meščane, vsi drugi davkoplačevalci pa so izključeni; pa ako bi tudi temu tako ne bilo, vsejedno ne bi bilo prav, ako bi podružniki (consorti) uže zdaj za te volitve volili, ampak vpisali naj bi se še le čez tri leta, ko bodo zopet mestne volitve, ker je še več drugih takih podružnikov, ki tudi imajo pravico reklamacije itd.

Na take piškave dokaze je mestno starešinstvo vpiralo svojo obrambo in prosilo ob enem namestništvu, ako ono samo noče rešiti v zmislu starešinstvenega menenja zadeve podružnikov, naj dotično obrambo predloži ministerstvu.

Naravno je, da namestništvu meni nič, tebi nič ne prekliče pred nekaterimi dnevi danega ukaza, in zbog tega je predložilo vso stvar ministerstvu notranjih zadev. Ker pa se ne more znati dneva, kedaj ministerstvo reši obrambo, ali predstavljenje mestnega starešinstva, in se volitve naravno ne morejo vršiti, dokler niso rešene reklamacije, kajti še nikoli se ni zgodilo, da bi se bili volilni imeniki sklenili, predno so rešene vse pritožbe ali reklamacije proti njih sestavljenju — zato je bilo namestništvu čisto naravno primorano zopet, to je, uže drugi pot, odložiti volitev, in sicer na nedoločen čas.

Iz vsega tega je razvidno, da se volitve morda zavlečejo do novega leta, kajti 14 dni je vender treba, da se popravijo, tiskajo in objavijo konečno določeni volilni imeniki in najmanj dva ali tri tedne bode najbrže treba, dokler ministerstvo konečno reši to stvar. Prašanje je zdaj, kaj ministerstvo zdaj stori na takozvano „remonstracijo“ mestnega starešinstva. Ni drugače misliti, nego da ukaže, da se vsi podružniki, kateri so reklamirali svojo volilno pravico, vpišejo v volilne imenike in

dan, dober dan! Tu sem nekaj prinesel, Lucila, nekaj za vas.“

„Kaj tacega?“

„Le pogledite!“

Lucila razveže prtič. V njem najde in spozná svojo nekdanjo opravo. Njene oči se napolnijo s solzami in prične ihteti.

„Celó na to ste mislili?“ klikne. „Pa kako ste li prišli do oprave?“

„Po Blanche-i. Rekel sem jej, da te reči dam ubogi ženski.“

Lucila starčku seže v roko ter reče: „Hvala vam!“

„Zdaj se preoblečete.“

„O, da, da; kako se tega veselim! To obleko mi je kupil bil moj oče v Vesoulu. Samo enkrat sem jo imela na sebi. To mantilo sem najrajše nosila. Odela sem jo zmerom ob nedeljah, ko sem hodila v cerkev. In tu, tu je srajca, spodnja kijklja, nogavice, skornjice, celó robec! Blanche ni ničesar pozabila!“ klikne Lucila z otročjim veseljem.

Jean Renaud jo je poslušal, smehljajoč se in ganen. V časopisu zaviti najde Lucila glavnik in nekaj bucik. (Dalje prihodnjic.)

tako postanejo volilci uže za prvo bodočo volitev za deželni, oziroma mestni zbor.

Drugače ni pričakovati od nobene prave avstrijske oblasti, toliko manj pa od sedanjega ministerstva.“

Razne vesti.

— (Knezoškof dr. Janez Della Bona.) O smrti knezoškofa dr. Janeza Della Bone v Trientu piše se sledeče: „Danes (17. t. m.) zadel je knezoškofa v Trientu mrtvoud. Zdravnik, kojega so nemudoma poklicali, pušcal mu je, na kar je prišel za nekoliko trenutkov k zavesti, katero je pa kmalu zopet zgubil. Popoldan ob štirih umrl je. Star je bil 71 let in ga je zadnja leta neka bolečina v nogi vedno trpinčila. Knezoškof Della Bona porodil se je 18. novembra 1814 v Gorici in so ga leta 1838 v mašnika posvetili; dolgo časa bil je stolni prošt v Solnogradu, leta 1874 postal je tam namestni škof. Dne 16. junija 1879 imenoval ga je cesar na mesto umrlega knezoškofa Leisa knezoškofom v Trientu; v konsistoriji bil je konfirmiran 27. februarja 1880 in 19. marcija umeščen.“

— (Maščevanje roparjev) Pred nekoliko dnevi, tako pripoveduje „Capitale“, odpeljali so roparji bogatega kupca Robertuzija iz mesteca Montepelose pri Potenzi ter so zahtevali zanj odkupnino 15000 lir, katera naj bi se za natanko popisanem drevesom shranila. Policija svetovala je, da naj se tjakaj zahtevana odkupnina dene; ob enem je pa tudi vse potrebno ukrenila, da se odposlanca roparjev polasti, ko pride po denar. Ko se policisti ob določeni uri dotičnemu drevesu približajo, zapazijo moža, ki je stal na drevo naslonjen; prav v bližini pa vidijo v svoj strah, da je to le truplo odpeljanega kupca. Roparji so namreč za priprave policije izvedeli ter Robertuzija umorili in na drevo naslonili.

— (Razsvitljava atlantiškega morja.) Amerikanci, kakor je znano, pečajo se vedno z velikanskimi načrti, pa je tudi resnično, da izvršujejo velikanska dela. Tak velikanski načrt je razsvitljava atlantiškega morja z električno lučjo. Napraviti namreč hočejo razsvitljeno pot čez morje od nove Fundlandije do irskega obrežja. V ta namen bi se deset ladij, vsaka 200 morskih milj od druge v ravni črti tako zakotvilo, da bi se okolo kotke sukale. Te ladije bi se zvezale z električnim kablom med sabo in s kopno zemljo in omogočile tudi brzozjavna poročila.

Domače stvari.

— (Dar) Katehet nunske šole v Ljubljani, gospod Kržič, podaril je društvu katoliških rokodelskih pomočnikov 100 gold.

— (Gospod Josip Lavtizar,) župnik v Kokri, otide za nekaj mesecev v Regensburg, kjer se bode izobraževal v godbi. Nadomeščeval ga bode ta čas gosp. Jakob Sušnik.

— (Nova železniška postaja) otvori se dné 25. t. m. na progi med dólenjim Dravburgom in Prevalji; za zdaj je postaja določena samo osebnemu prometu.

— (Porotniki.) Za bodočo porotno zasedanje izžrebani so naslednji gg. porotniki: Auer Jurij, hišni posestnik v Ljubljani; Babnik Josip, posestnik in krčmar v Ljubljani; Bolka Anton, posestnik v Štožci; Brenčič Ivan, posestnik na Vrhniki; Bürger Leopold, trgovec v Ljubljani; Czerny Karol, hišni posestnik v Ljubljani; Faleschini Fran, zidarski mojster in hišni posestnik v Ljubljani; Finžger Josip, gostilničar na Brezji; Gams Ivan, posestnik v Loki; Geltner Henrik, specerijski trgovec v Ljubljani; Gestrin Ivan, hišni posestnik v Ljubljani; Grašek Jarnej, hišni posestnik in trgovec v Kamniku; Guzelj Ivan, posestnik v Loki; Gvajc Anton, tesarski mojster v Ljubljani; Janesch Ivan, hišni posestnik v Ljubljani; Jesenko Blaž, hišni posestnik v Ljubljani; Klinar Andrej, posestnik v Planini; Klopčič Jakob, hišni posestnik v Ljubljani; Kreutzer Ivan, hišni posestnik v Ljubljani; Krisper Josip, hišni posestnik v Ljubljani; Kunaver Fran, hišni posestnik v Ljubljani; Kunaver Mihael, hišni posestnik in krčmar v Dravljah; Kunst Anton, črevljar v Ljubljani; Majhen Ivan, kmet na Brezji; Mayer Peter ml. hišni posestnik v Kranji;

